

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 279/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1328/2011 a sp. zn. Rvp 1368/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 CoE 40/2011 z 28. februára 2011 a č. k. 15 CoE 399/2010-44 z 19. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1328/2011 a sp. zn. Rvp 1368/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1328/2011.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 1. júna 2011 a 6. júna 2011 doručené sťažnosti spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoE 40/2011 z 28. februára 2011 a č. k. 15 CoE 399/2010-44 z 19. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1328/2011 sťažovateľka na základe zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretej 4. júna 2007 poskytla fyzickej osobe (ďalej len „dlžník“) úver v sume 464,71 €. Z dôvodu, že dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, bolo začaté rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeným S., a. s. (ďalej len „rozhodcovský súd“), a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu. Následne bol podaný návrh na vykonanie exekúcie a na základe poverenia Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) exekútor začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd uznesením č. k. 1 Er 378/2008-19 z 24. septembra 2010 exekúciu zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

4. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1368/2011 sťažovateľka na základe zmluvy uzavretej 11. októbra 2007 poskytla dlžníkovi úver v sume 331,94 €. Z dôvodu, že dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, bolo začaté rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu. Následne bol podaný návrh na vykonanie exekúcie a na základe poverenia

okresného súdu exekútor začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd uznesením č. k. 1 Er 1625/2008-26 z 9. septembra 2010 exekúciu zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

5. Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. V tomto ohľade namietala, že „okresný súd... zahájil konania na zastavenie exekúcie pričom pred zahájením tohto konania ani v jeho priebehu neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie. ... Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa...“.

6. V nadväznosti na takéto porušenie práva na spravodlivý proces vidí sťažovateľka v napadnutých uzneseniach krajského súdu zároveň aj porušenie práva na pokojné užívanie svojho majetku zo strany štátneho orgánu. Súd tým, že exekúciu zastavil, znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľke vznikol nárok na základe zmluvy o úvere a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom a realizovaný v rámci exekučného konania.

7. Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1328/2011 a sp. zn. Rvp 1368/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

10. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia prvostupňového súdu o zastavení exekúcie. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označenými uzneseniami porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil

(II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

11. Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnemu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku).

12. Krajský súd uznesenie č. k. 2 CoE 40/2011-39 z 28. februára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 378/2008-18 z 24. septembra 2010, a uznesenie č. k. 15 CoE 399/2010-44 z 19. januára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 1625/2008-26 z 9. septembra 2010, odôvodnil takto:

«Ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, tak súlad rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu s § 45 ods. 1 ZRK je hmotnoprávnym predpokladom na vykonanie exekúcie.

Exekučný súd je oprávnený pri postupe podľa § 45 ZRK hľadiť na rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom, ako by nebol materiálne právoplatný a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v ust. § 45 ZRK aj čo do materiálnej správnosti. Môže skúmať, či sú tu nedostatky uvedené v § 40 písm. a) alebo b) ZRK. alebo či rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Keďže exekučný súd správne posúdil právny vzťah založený zmluvou o úvere zo dňa 4. júna 2007 ako vzťah spotrebiteľský, na predmetný právny vzťah sa vzťahuje pôsobnosť príslušných vnútroštátnych a európskych noriem o ochrane spotrebiteľa. Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by sa podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Ak rozhodcovská doložka dáva na výber medzi štátnym a rozhodcovským súdom, ale pre prípad vyvolania rozhodcovského konania dodávateľom sa musí spotrebiteľ podrobiť rozhodcovskému konaniu, nieje možné poskytnúť súdnu ochranu v rámci exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a oprávneným je dodávateľ. No základe uvedeného možno konštatovať, že rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej doložky totiž reálne dochádza k narušeniu Smernicou Rady S. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa, resp. táto spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Nakoľko neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, boli v prejednávanom prípade splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 písm. c/, ods. 2 ZRK. v spojení s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku.

K námietke oprávneného týkajúcej sa tvrdenia exekučného súdu o tom, že uzavretá zmluva medzi oprávneným a povinným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, v ktorej absentuje RPMN odvolací súd uvádza, že predmetnú námietku vyhodnotil ako irelevantnú, pretože takéto tvrdenie odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje.»

13. Krajský súd uznesenie č. k. 15 CoE 399/2010-44 z 19. januára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 1625/2008-26 z 9. septembra 2010, odôvodnil takto:

«Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Bolo povinnosťou exekučného súdu, aby preskúmal exekučný titul aj s ohľadom ustanovenia § 45 ods. 1 ZoRK. Krajský súd vzal do úvahy jednak povahu exekučného konania, ktoré predstavuje postup súdu, súdneho exekútora a účastníkov konania pri nútenom výkone judikovaného práva, ktorého zmysle určuje aj rozsah materiálneho preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia a návrhu, ako to vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z toho pohľadu konajúci súd má možnosť oboznámiť sa s priebehom základného konania len v obmedzenom rozsahu na podklade exekučného titulu. Možno v tomto ohľade súhlasiť s názorom odvolateľa, že exekučný súd sa v rámci materiálneho preskúmania exekučného titulu zameriava na skúmanie hmotnoprávných predpokladov exekučného titulu ako sú dovolenosť a možnosť plnenia a jeho súlad s dobrými mravmi. K argumentácii však dodáva, že formálna právoplatnosť rozhodnutia je vždy bezvýnimočná, pretože rozhodnutie je alebo nie je napadnuteľné riadnym opravným prostriedkom., materiálne právoplatnosť však je flexibilnejšia a z vážnych dôvodov z nej existujú výnimky. Z tejto úvahy vychádzal krajský súd, keď účinky materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku na účel § 45 ZoRK je treba vylúčiť vo vzťahu k exekučnému súdu. Exekučný súd bol oprávnený v danom prípade pri postupe podľa § 45 ZoRK hľadiť na rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom, akoby nebol materiálne právoplatný a mohol ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v § 45 ZoRK aj čo do materiálnej správnosti, aj v súčasnom štádiu exekučného konania.(...)

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že zo zmluvy, ktorá bola základom aj pre vydanie rozsudku v rozhodcovskom konaní je možné podrobne preskúmať všetko, čo súvisí s jej charakteristikou a právnym zaradením, čím sa rozhodca vôbec nezaoberal. (...) Na základe námietok uvedených v odvolaní dospel k záveru, že rozhodcovská doložka začlenená do rámca podmienok štandardnej zmluvy v danom prípade spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). (...)

Odvolaací súd zdôrazňuje skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok vôbec neskúmal vec z hľadiska spotrebiteľského práva. Rozhodnutie rozhodcu preberá formálne argumenty žalujúcej strany a nevysporiadal sa s vylúčením inštitútov zameraných na ochranu spotrebiteľa, a tým vlastne porušil kogentné predpisy určené na ochranu spotrebiteľa. (...)

Odvolanie oprávneného nebolo dôvodné. Rozhodcovská doložka v zmluve o úvere bola už v čase jej uzatvárania neprijateľnou zmluvnou podmienkou a preto bola od počiatku neplatná v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu exekučný titul vydaný v rozhodcovskom konaní nemôže v danej veci byť zákonným podkladom na vykonanie exekúcie. Keďže ani ostatné odvolacie námietky oprávneného neboli opodstatnené, okresný súd správne exekúciu zastavil.»

14. Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekučného konania s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, ako aj ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nezasahuje neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle

čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

15. Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami súdu prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu, v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku. Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená.

16. Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011